CONSIDERAŢII ETNOLINGVISTICE ASUPRA OBICEIURILOR NUPŢIALE DIN SATUL VAD, ŢARA CHIOARULUI*

Ioan-Mircea FARCAŞ
Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca
Facultatea de Litere, Baia Mare

Ethnolinguistic Considerations on the Nuptial Customs in Vad, Chioar County

Abstract: The present study analyses ethnolinguistic aspects related to the custom of wedding in Vad, the reseacher's place of birth. The village is traditionally included in the Land of Chioar.The wedding customs in the Vad village situated in Chioar county are generally alike to similar events throughout the Romanian space. The description of this particularly important moment in human life has been narrated by my father, Stephen (78), a very good storyteller, who is really astonishing when taking into account the accuracy of his vast memory

Keywords: *ethnolinguistic*, *particularity*, *conservative*, *etymological*



Mireasă (Anuca Conţului) cu chemător (Vasile Tămaş) - 1944

*ACKNOWLEDGEMENT: This work was supported by a grant of the Romanian Ministry of Research and Innovation, CCCDI – UEFISCDI, project number PN-III-P1-1.2-PCCDI-2017-0116, within PNCDI III

BDD-A29093 © 2018 Editura Universităţii de Nord din Baia Mare
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:10:50 UTC)

Materialul de faţă prezintă aspecte etnolingvistice legate de obiceiul nunţii din satul Vad, locul de naştere al subsemnatului, sat care este inclus, în mod tradiţional în Ţara Chioarului.Ţara Chioarului îşi trage numele de la puternica cetate care se găsea în defileul râului Lăpuş (*chioar* "cetatea de piatră" <magh. *kö* "piatră" + *var* "cetate"), în partea de sud-vest a judeţului Maramureş. Se pare că Cetatea Chioarului a fost construită după năvălirile tătarilor, fiind menţionată în diploma regală sub numele *Castrum nostrum* (1378), *Castrum regium Kouar vocatum* (1392), *Castrum nostrum Kowuar nuncupatum in Zolnok* "Cetatea noastră numită Kowuar în Solnoc" (1397). *Cf.* Szentgyörgyi Mària, *Kövar vidékének társadalma (Societatea ţinutului Chioar*), Budapest, 1972, p. 14 *apud* Şainelic (1986: 14).

Satul Vad[1] este atestat documentar din 1424, sub denumirea REVKAPOLNOK şi REVTAPOLY[2].

Coriolan Suciu (1968, II, s.v.) menţionează, pentru 1424, localitatea Vad sub denumirile REWKAPOLNOK şi REVTAPOLY. La 1427 – RECAPAL, 1549 –RAYKAPALNOK, 1566 KWKAPOLNOK [= REVKAPOLNOK], REV COPALNIC, 1602 – VAD, 1609 – RECAPALNUK, 1630 – REKEKOPONOK, 1650 RE-KAPÁLNOK, 1669 – RÉV-KAPÁLNOK, 1800 – VÁÁD, VADU, 1750 – VAD, 1760 – 1762.

Denumirea de VAD, după Kádar (1901) provine din cuvântul latinesc *vadum* "loc de trecere sau de traversare printr-un pârâu", iar REV "dincoace de pârâul Cavnic".

Nunta constituie o etapă indispensabilă existenţei tradiţionale, fiind considerată drept experienţă umană fundamentală şi socialmente necesară (Chiş Şter 1983: 265). Fiind un ceremonial de trecere, "se cere a fi consacrată şi aceasta se face prin mijlocirea unor rituri de mare complexitate, dar şi festivizată prin ceremonii şi manifestări spectaculare de excepţie …" (Şeuleanu 1977: 6). Actele din scenariul nupţial au în vedere trecerea de la stadiul flăcău-fată la cel al bărbatului-femeie constituiţi într-o familie. Cele mai multe secvenţe de rit se încadrează în grupa riturilor de trecere cu scopul de a uşura fazele tranzitorii de la stadiul flăcău-fată la cel de bărbat-nevastă (Bîrlea 1981: 425). Acestea îi vizează în special pe mire şi pe mireasă, fiind distribuite pe mai multe planuri: jocurile tineretului din ajunul nunţii ca luare de rămas-bun de la categoriile feciorilor şi fetelor, jucarea miresei pe bani de către toţi participanţii, bărbaţi şi femei etc.

Obiceiul nunţii în satul Vad, din zona Chioar, se aseamănă, în general, cu evenimentele similare de pe întreg spaţiul românesc. Descrierea acestui moment deosebit de important din viaţa omului ne-a fost relatată de tatăl

[1] A se vedea Ioan-Mircea Farcaş, *Graiul şi etnografia satului Vad*, Baia Mare, Editura Universităţii de Nord, 2008.

[2] *Cf.* Kádar József, *Szolnok Doboka – varmegye monographiaja*, Dej, 1901, p.534-538 (*Monografia judeţului Solnoc-Dobâca*).

BDD-A29093 © 2018 Editura Universităţii de Nord din Baia Mare
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:10:50 UTC)

meu, Ştefan (78 de ani)[3], un foarte bun povestitor, care impresionează prin acurateţea memoriei vaste pe care o deţine.

I. Aspecte etnologice

1.1. După ce tinerii şi părinţii cădeau de acord asupra căsătoriei, urma prima secvență foarte importantă din etapa preliminariilor reprezentată prin fixarea zilei de nuntă (etapa preliminariilor era foarte bine marcată ritualic, pentru că ea permitea trecerea firească din starea inferioară, de nelumiți, într-o stare superioară a celor doi actanți principali, mirele și mireasa). De exemplu "de duminică în două săptămâni", se mergea "a peţi", apoi erau chemaţi cuscrii cu fata la mire. Părinţii se înţelegeau câtă avere o să-i dea fetei, obiceiul lor fiind să promită mai mult pământ după ce vor muri. Acestea erau fixate prin formula foarte răspândită: "şi după moartea mea îţi mai slobozăsc [pământ]!". Apoi se chemau nănaşii şi se angajau ţiganii "lăutarii".

Sâmbăta umblau chemătorii prin sat. Înainte de plecare, intrau la mire sau la mireasă pentru a mânca şi a bea un pahar de *horincă*. Apoi îşi împărţeau traseele, unul începea dintr-un capăt, altul din celălalt capăt al satului. Care erau consideraţi mai de vază plecau pe sate la chemat.

Chemătorii erau dotaţi cu *boate* "bâte" împodobite cu *cipci*[4] de mătase (aceste bâte împodobite simbolizau de fapt bradul[5], des întâlnit atât la românii din ţară, dar şi din afara ei. Vezi spre exemplu Ana Hoţopan, *Coordonate ale folclorului românilor din Ungaria*, 2008, p.64)) îmbrăcaţi cu cioareci, cămaşă, *boconci*[6]cu ciorapii întorşi deasupra *boconcilor*, iar fetele aveau un colac. Când intrau în casă ziceau:

Mulţumită lui Dumnezeu
Şi-a dumneavoste voitori de bine,
Că v-am aflat în pace şi cu sănătate
La lăcaşul lui Dumnezeu şi-al dumnilorvoaste.
Că în curţile dumnevoaste am întrat
Dumnevoaste scaun de hodină ne-aţi dat.
Pă scaune ne-am pus,
Solia nu ne-am spus.
De pă scaune ne sculăm,
Solia ca să ne-o dăm.
Avem un crai mândru şi frumos,

[3] Informaţiile ne-au fost oferite de către Ştefan Farcaş (tatăl autorului), poreclit Croitorul, din satul Vad, în perioada 1.09-5.09.2018.

[4] *Cipci* = panglici de mătase

[5] La românii din Ungaria, se menţionează obiceiul conform căruia tinerii care urmează să se căsătorească trebuie să meargă la brad să-i anunţe nunta. După aceea era tăiat, împodobit şi purtat în ziua nunţii de brădar (Hoţopan 2008: 64).

[6] *Boconci* = bocanci

BDD-A29093 © 2018 Editura Universităţii de Nord din Baia Mare
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:10:50 UTC)

Dat de la Domnul Cristos,
De la Maica Sfântă Preacurată
De la cei 12 Sfinţi Apostoli,
De la socrul cel mare
De la soacra cee[7] *mare,*
Mai ales ce-un băieţel ce are.
Ea zice şi grăieşte
Şi lui Dumnezeu mulţămeşte.
Că i-a dat Dumnezeu zi de bucurie
An de căsătorie
Într-un ceas bun şi cu noroc să fie!
De aceea vă pofteşte şi pe dumneavoastă
Pă duminică de diminecioară,
La un scaun de hodină,
La un pahar de băutură,
Cu multă dragoste şi voie bună.
Iar dumneavoastă să nu credeţi
Că noi suntem ceva ceanlăi, ceva pravalăi
Ci suntem adevăraţi soli împărăteşti
Precum şi dumneavoaste vedeţi.
Purtăm cipcă de mătase,
Cum poartă şi înălţata în viaţă.
Struţ şi busuioc
Poartă şi înălţatul mńire în clop,
Să le deie Dumnezeu cinste şi noroc!

Gazdele îi invitau pe chemători în casă prin vorbele: "Haidaţi s-aveţi noroc, haidaţi şi şideţi! Beţi un pahar de horincă sau de vin!". Şi tot aşa din casă în casă până ce terminau de umblat prin tot satul. După ce terminau de umblat, mergeau din nou la mire sau mireasă, mâncau un *guiaş*, beau un pahar de *horincă*, apoi mergeau fiecare la casele lor. A doua zi, duminică dimineaţă, cam pe la ora 10, se adunau şi mergeau după nănaşi. Cu aceştia se întorceau la casa mirelui sau a miresei, apoi de aici la biserică. În drumul lor cu nănaşi, feciorii cântau:

Nănaş mare tăt aş h'i
Numa nu m-aş t'eltui.
Nănaş mare tăt aş mere
Numa nu cu t'eltuiéle.

1.2. Despărţirea miresei de familie este zugrăvită prin imagini ce amintesc de lumea copilăriei, de curte, dar şi de tinerii din sat:

[7]Pentru o mai bună receptare a textului, am adoptat o transcriere fonetică mult simplificată, menţinând doar acolo unde e cazul semnele speciale.

BDD-A29093 © 2018 Editura Universităţii de Nord din Baia Mare
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:10:50 UTC)

Ie-ţi, mńireasă, zuua bună
De la tată, de la mumă,
De la fraţ, de la surori,
De la grădina cu flori,
De la hir de tămâiţă
De la fete din uliţă.
De la hir de busuioc,
De la fete, de la joc.

Când lumea ieşea de la biserică, după terminarea liturghiei, soseau şi mirele şi mireasa, iar ţiganii (lăutarii) din partea mirelui cântau pe întrecere cu ţiganii din partea miresei *până să rumpé părul din arcuşu' de la ceatără*[8]. Feciorii chioteau şi strigau:

Supărat îi mńirele,
Că mére de jinere
Da-i cu voie mńireasa
Că l-o putut căpăta.

Se intra în biserică unde erau cununaţi de preot, li se dădea miere de albină spunându-li-se: *aşé de dulce să vă fie viaţa cum îi mńierea!*.

Spre deosebire de Muntenia, în Transilvania şi Moldova, un mare rol îl au vornicii (*starostii*), numiţi de Ovidiu Bîrlea (1981: 429) "adevăraţi maeştri de ceremonie (în fapt, preoţi ai unui ritual ancestral)", care conduc toate etapele şi actele nunţii, oratori neîntrecuţi. Rolul acestora a fost preluat de către lăutari în Muntenia, fapt ce a dus la dispariţia vornicilor.

Acasă la mireasă, intrau la masă în casă doar neamurile, iar feciorii şi fetele rămâneau la joc în şură. Aici erau serviţi de *socăciţe* cu *pancove, horincă* şi prăjituri. Cei din casă mâncau *toşmagi*[9] *cu zeamă, baraboi cu carne, curechi*, apoi ieşeau la joc cam pe la orele 16-18 pentru jocul miresei. Se punea o masă unde stăteau nănaşii şi mirele şi începea jocul miresei. Mireasa era jucată mai întâi de nănaşi care *ţâpau*[10] *câte o sută de lei*, iar nănaşele câte 50 de lei. Jocul miresei pe bani de către toţi participanţii reprezintă un act de integrare a noii neveste în comunitatea satului în această ipostază (Bîrlea 1981: 427). Starostele, de la masă, ridica un pahar de horincă şi striga:

Cine-n lume s-ar afla
Să ne joace mireasa.
Să o joace pă sub mână
Să ne ţâpe-o sută bună.

[8] *ceatără* = vioară.
[9] *toşmagi* = tăiţei.
[10] *ţâpau* = aruncau.

BDD-A29093 © 2018 Editura Universităţii de Nord din Baia Mare
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:10:50 UTC)

După jocul miresei cu nănaşii, aceasta era luată la joc de către feciorii mai îndrăzneţi care o cinsteau cu câte 10 lei sau 5 lei. Dacă voiau să joace mai mult, aceştia strigau la ţigan: "- Bă, mai zî un capăt!", apoi mergeau la masă, puneau banii, beau un pahar de horincă şi strigau: "Să trăiască, la mulţi ani!". La final, mireasa era jucată de către mire. Starostele, împreună cu nănaşii intrau în casă să numere banii. După numărat, ieşea starostele şi striga:

Oh, m-o bătut ca pă ţâgani
Că le-am dus pe[11] *puţini bani!*

Tineretul rămânea, iar bătrânii mergeau la gospodăriile lor. Pe la orele 8-9, seara, nunta se muta la mire acasă, însă unii nuntaşi rămâneau şi la mireasă.

A doua zi se duceau "în socri", se adunau în jurul orei 10 dimineaţa, se mergea după nănaşi unde li se dădea de băut, de mâncare – *pancove*, iar nănaşii pregăteau un *coşărneu*[12] cu turte[13], un *oluţ* de 5 litri de horincă şi plecau chiotind spre casa mirelui. Aici se puneau la masă, apoi începea *răspunsul* (darul) de la *nănaşii cii mari*[14]. Starostele umbla după bani cu un *taljer*[15] şi striga:

Cutare să răspunde în cinstea celor doi miri cu o comoară nenumărată de bani,
Să trăiască la mulţi ani!
De unde-o deşertat,
Să-i deie Dumnezeu împătrat!

După răspuns, se numărau banii, se plăteau ţiganii ("lăutarii"). Aceştia erau plătiţi după faima de care se bucurau. Printre cei mai scumpi şi mai vestiţi erau Ştefănuca din Coaş şi Victoru Câneţului, care erau foarte greu de angajat fiind foarte solicitaţi. La miezul nopţii nuntaşii se împrăştiau.

A treia zi era ospăţul cu nănaşii, marţi seara. Acuma se spălau nănaşii cu parfum şi se ştergeau pe mâini cu prosoape de către miri. Mirii rosteau următoarele versuri în timp ce-i ştergeau pe naşi:

Te şterg nănaşă,
Să h'ii spălată
Şi-n lumea asta
Şi-n ceielaltă
Şi fă bine şi mă iartă.

[11] *pe* = prea
[12] *coşărneu* = coş de nuiele.
[13] *turte* = prăjituri.
[14] *nănaşii cei mari* erau naşii din partea mirelui.
[15] *taljer* = farfurie.

BDD-A29093 © 2018 Editura Universităţii de Nord din Baia Mare
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:10:50 UTC)

Apoi se pupau de trei ori. În aceste momente, cei de faţă, tineri sau bătrâni îi dădeau pe furiş cu făină pe obraz pe nănaşi *în bajocură*. Nănaşii erau aşezaţi pe o pernă şi mirii le întorceau o anumită sumă din banii primiţi ca dar, iar nănaşii le înapoia suma mirilor.

1.3. Strigături

În mediile tradiţionale, jocul a avut un rol foarte important, însoţind toate marile momente ritualice ale satului românesc. Nunta este un astfel de context, în care jocul își îndeplinește una din funcțiile sale fundamentale, de a media asumarea apartenței indivizilor la întreg și de a întări acest sentiment. Dansul românesc s-a întrepătruns cu viaţa colectivităţii şi a individului, la fiecare ocazie care implică manifestarea unei stări afective, cântecul şi dansul au ocupat un rol foarte important.

Strigătura a fost cea care a însoțit întotdeauna dansul și a augmentat funcția acestuia. Prin strigătură s-au reglementat o serie întreagă de aspecte din viaţa satului, pentru că la joc se aduna întreaga comunitate. În timpul nunții, pe lângă strigăturile la mire și la mireasă, la nași, la soacră, actanții principali ai ceremonialului nupțial, se performau o serie de strigături si pentru ceilalți nuntași pentru că nunta de acum urma să pregătească nunțile următoare.

Redăm, mai jos, câteva exemple de strigături din satul Vad:

Şede lelea pă dâmbuţ,
Face pene la drăguţ,
Fă-mi şi mie două pene[16]
Pă fundul de la izmene.

Printre fetele care participau la joc, erau şi unele mai urâte, acestea vor fi ridiculizate de feciori prin următoarele:

Şede lelea-n uşa şurii,
Gâneşti că-i fata pădurii.

Asta-i lelea, bate-o Doamne!
Vorovin[17] *cu mine-adoarme.*

Asta-i lelea, bat-o neica,
Şi-o ţâpat pă jos suveica.
S-o plecat să o rădice
Ş-am văzut ce nu poci zâce.

[16] *A face pene* = a broda flori.
[17] *A vorovi* = a vorbi.

BDD-A29093 © 2018 Editura Universităţii de Nord din Baia Mare
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:10:50 UTC)

Mândra mea îi ca laptele,
Eu mă-ntorc cu spatele,
Şi mă uit la altele.

Câte fete-s cu t'eptare
Tăte-s strâmbe de st'inare.
Numa' mândruliţa mea
Îi dreaptă ca secerea.

Mândra mea s-o betejit
C-o spălat asară-un blid.
De spăla şi lingurile
O prindeau şi frigurile.

Fata care joacă bine,
Ţine-o, Doamne, lângă mine!
Fata care joacă rău
Ştópi[18]*-o-n gură cu bagău*[19]*!*

Mândra mea s-o lăudat
C-are un pat împerinat.
Eu m-am dus şi l-am cotat
Ş-am aflat rogoz uscat.
Ş-am vazut, feri-mă Doamne,
St'elniţi şi pădut' cu coarne.

Lelea, bat-o soarele,
Când îşi spală poalele
Tulbură izvoarele,
Şi-nnegreşte belţâle.

II. Aspecte lingvistice

2.1. Fonetica

Sub raport fonetic, trăsăturile remarcate în aceste texte, încadrează graiul satului Vad în partea de est a subdialectului crişean. Dintre acestea le menţionăm pe următoarele:

- prezenţa unui *ę́* deschis înaintea unei silabe care conţine un alt **e**: *lę́le, izmę́ne*
- palatalizarea dentalelor (generală şi colectivă în sbd. crişean): *fę́**t'**e, şę́**d'**e, pę́**n'**e*
- palatalizarea labiodentalei ***f*>*h'***: *tăt aş **h'**i* "aş fi", *să **h'i**ţ spălată*

[18] *A ştopi* = a scuipa.
[19] *Bagău* = tutun.

BDD-A29093 © 2018 Editura Universităţii de Nord din Baia Mare
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:10:50 UTC)

- palatalizarea labialelor, mai frecventă în stadiul de grup consonantic: ***mń****ireasă,* dar şi la stadii omonime ***k'***>***t'***: *cheltuieli*>***t'****eltuiẹ́lí*

p + i, e>***t'***: *pieptar* >***t'****eptár; spinare*> *s****t'****inare*

- fricatizarea lui ***ĝ*** la ***j***(particularitate specifică subdialectului crişean): *bete****j****it,* ***j****inere*
- trecerea lui ***e*** la ***ă*** după labiale[20]: *pă* "pe"
- se menţin sunete etimologice:
  î etimologic în formele verbului *a întra*: *am* ***î****ntrat* <lat. *intrare*
  ă etimologic în formele verbului *a rădica* < lat. *eradicare* (Farcaş 2008b, p. 45)
- pronunţia dură a consoanelor ***ţ, z,*** *fenomen care duce la trecerea lui* ***i > î***: *să ne* ***ţ****âpe,* ***ţ****âgani, z****â****ce*

2.2. Aspecte morfologice
- articolul demonstrativ-adjectival apare în varianta *cẹ́e* în loc de *cea*: *soacra* ***cee*** *mare*
- pronumele de politeţe păstrează forma intermediară de genitiv *dumnilorvoaste* <*domniilor voastre*
- se regăseşte fenomenul iotacizării la verbele cu tema în **t, d**: *pot* > *poĉ: Ş-am văzut ce nu* ***poci*** *zâce.*
- verbul *a se apleca* este conjugat cu afereza lui *a, a se pleca*: *s-o plecat = s-a aplecat*

2.3. Lexic
2.3.1. La nivelul lexicului, remarcăm prezenţă unor elemente regionale specifice Transilvaniei, în general şi în special, subdialectului crişean, unde elementul maghiar deţine ponderea cea mai mare între elementele împrumutate:
bagău "tutun" <magh. *bagó;boconci* "bocanci" <magh. *bakancs* (DMR 2010 s.v.); *baraboi* "cartofi" < magh. *barabolya*[21]; *cipcă* "dantelă" < magh. *csipke* (DA s.v.); *clop* "pălărie" < magh. *kalap*[22]*; socăciţă* "bucătăreasă" < magh. *szakacs* "bucătar" + suf. moţ. *-iţă*.
De origine ucraineană: *horincă* "ţuică" < ucr. *gorylka*, *a vorovi* "a vorbi" < ucr. *hovoryty* (*cf*. Farcaş 2009, p. 117-118).
De origine turcă: *toşmagi* "tăiţei" (Farcaş 2009, p. 153).

[20]Trecerea lui **e** la **ă, î** după labiale este prezentă şi în subdialectul maramureşean, v. Ioan-Mircea Farcaş, *Fonomorfologia subdialectului maramureşean*, Nürnberg, Druckzentrum, 2008, p . 47-48.

[21]În dicţionarul lui Cihac (1879 s.v.) etimonul termenului *baraboi* îl constituie magh. *barabolya*, însă mai există şi varianta că ar proveni din rus. *baraboj* (Farcaş 2009, p. 121).

[22] Aceste cuvinte se regăsesc şi în aria vecină a Maramureşului istoric, v. Ioan-Mircea Farcaş 2009, p. 132.

BDD-A29093 © 2018 Editura Universității de Nord din Baia Mare
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:10:50 UTC)

Se întâlnesc şi sensuri specifice zonei, astfel verbul *a ţipa* dezvoltă sensurile: 1. "a arunca", în contexte de tipul *a ţâpa din mână* "a arunca" sau 2. "a izgoni, a goni": *a ţâpa acasă pe cineva = a goni.*

2.3.2. Prefixarea neobişnuită: [pat] *împerinat<îm- + perină* "pernă";
2.3.3. Derivate diminutivale specifice nordului României:
*-cioară: dimine**cioară;***
*-uliţă: mândr**uliţa.***

BIBLIOGRAFIE

Bîrlea 1981 = Ovidiu Bîrlea, *Folclorul românesc*, I, Editura Minerva, Bucureşti.

Chiş Şter 1983 = Ioan Chiş Şter, "Etnografia şi folclorul", în vol. *Graiul, etnografia şi folclorul zonei Chioar*, Baia Mare, p. 163-416.

DA = *Dicţionarul limbii române*, tomul I, partea a II-a, lit. C, Bucureşti, 1940.

DMR 2010 = *Dicţionar maghiar-român*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2010.

Farcaş 2008 a = Ioan-Mircea Farcaş, *Graiul şi etnografia satului Vad*, Baia Mare, Editura Universităţii de Nord, 2008.

Farcaş 2008 b = Ioan-Mircea Farcaş, *Fonomorfologia subdialectului maramureşean*, Nürnberg, Druckzentrum, 2008.

Farcaş 2009 = Ioan-Mircea Farcaş, *Lexicul subdialectului maramureşean*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2009.

Hoţopan 2008 = Ana Hoţopan, *Coordonate ale folclorului românilor din Ungaria*, Editura Universităţii din Oradea.

Kádar 1901 =Kádar József, *Szolnok Doboka – varmegye monographiaja (Monografia judeţului Solnoc-Dobâca*), Dej, 1901.

Şainelic 1986 = Sabin Şainelic, Maria Şainelic, *Zona etnografică Chioar*, Editura Sport Turism, Bucureşti, 1986.

Şeuleanu 1977 = Ion Şeuleanu, *Poezia de nuntă în folclorul românesc*. Rezumatul tezei de doctorat, Cluj-Napoca.

BDD-A29093 © 2018 Editura Universităţii de Nord din Baia Mare
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-26 23:10:50 UTC)